

job på grund af deres erhvervsstruktur. Ja, det gælder måske for nogle udkantsområder, men bestemt ikke for alle, nogle steder er man rigtig god til at hjælpe hinanden med det her, og de problemer, som nogle fattige kommuner kan have eller har i udkantsområderne, skyldes nok i langt højere grad den meget skæve fordeling af bloktilskuddene.

Dette har Kristeligt Folkeparti også fremført i forskelligt regi, og vi noterer med tilfredshed, at der er et udvalgsarbejde i indenrigsministerens regi i gang med at kulegrave hele dette område, for kommunerne har i de senere år fået tilført alt for mange opgaver, og pengene er måske ikke altid fulgt med, i hvert fald ikke i samme grad som opgaverne, i hvert fald er de fulgt med på en skæv måde, sådan at vi nu oplever det, som mange kalder det skæve Danmark. Det må vi have styr på, det må løses, men ikke via det her forslag.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvn-dal.

Villy Søvn-dal (SF):

Førtidspensionsområdet har jo levet et yderst omskifteligt liv. Jeg tror, det var hr. Frank Aaen, der nævnte overvejsen om at lave en 100 pct. statslig refusion eller gå endnu videre i diskussionen om, hvordan man finansierer det. Sådan var situationen indtil 1992. Problemet var så, at kommunerne i nogle tilfælde af refusionsmæssige grunde valgte at sætte folk på pension i stedet for noget andet.

Så har vi situationen fra 1992 til 1998, hvor vi har det, der hedder en neutral finansiering, hvor vi har samme finansiering til førtidspensionen som på områderne rundt om, altså sygedagpenge, kontanthjælp osv. Argumentationen dengang var, at det var vigtigt at have en neutral finansiering, så man undgik kasseovervejsler, men det var en socialfaglig vurdering, der bestemte, om mennesker skulle forsørges på den ene eller den anden ydelse.

Den argumentation synes jeg er klog, og dermed synes jeg heller ikke, at det, der skete i 1998, var meget velovervejet, hvor man i virkeligheden lavede fire ændringer på førtidspensionsområdet: Man ændrede på refusionen, man lagde beslutningen om, hvem der skal have førtidspension, helt ud i kommunen, man strammede op på afprøvningskravet, og derudover

fratog man mennesker ret til selv at søge deres pension.

Der er nogle ordførere, der har nævnt dykket i antallet af pensioner. Jeg vil godt sætte lidt tal på til en forståelse af, hvad det var for en lavine, man satte i gang i 1998. I midten af 1990'erne har vi et årligt tilkendelsestal på ca. 28.000. Det her har reduceret tildelingstallet til en tredjedel, altså til godt og vel 9.000.

Så er der nogle, der siger, bl.a. ministeren og den socialdemokratiske ordfører, at det her er en god social historie, for det er historien om, hvordan den aktive linje har vundet, og som begrundelse nævner man, at der i dag er etableret 11.000 fleksjob.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at i hvert af årene i de her år er der 18.000 mennesker færre, der har fået førtidspension. Det her er ikke nogen lykkelig social historie. Det her er historien om, hvordan mennesker, der havde meget ondt i kroppen efter en arbejdsulykke eller meget ondt i sjælen på grund af en sindslidelse, blev nægtet deres ret til forsørgelse. Vi har været med hele vejen i forsøget på at lægge om til en mere aktiv indsats. Det er vi hundrede procent enige i, men det gør man ikke ved at tage gidsler.

Jeg vil godt sige lidt skarpt måske både til socialministeren og den socialdemokratiske ordfører, der siger, at det jo ikke betyder noget med denne her finansiering, for det er ikke finansieringen, der styrer det, men lovgivningen: Vel er det da ej, for lovgivningen er indholdsmæssig præcis den samme før og efter denne her refusionsomlægning.

Jeg antager også, at den socialdemokratiske folketingsgruppe er bekendt med, at en af konsekvenserne af den omlægning, man lavede her, var, at der er kommuner, der udstyrede deres sagsbehandlere med ordre om *ikke* at tilkende førtidspension overhovedet, for incitamentet til ikke at gøre det er så stærkt. Hvis en 30-årig efter et arbejdsuheld tilkendes en førtidspension, skal man betale 65 pct. af udgifterne til en førtidspension frem til vedkommende fylder 67 år. Det er at friste mennesker over evne med et økonomiincitament. Det er at sætte så mange penge på, at det er at nægte mennesker ret til den forsørgelse, de lovmæssigt har ret til. Det giver kommunen en kæmpegevinst ikke at gøre det.

Jeg vil altså advare mod at berette om det her som en positiv socialhistorie. Efter min opfattelse er det den største skamplet i nyere dansk socialpolitik.